

S5 OBALNI

Številka 9, Letnik XII

September, 2008

GLASILO RK Piran S59HIJ in

RK Jadran S59CST

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

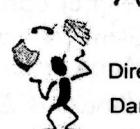
Glavni in odgovorni
urednik: Vili, S56ZTT

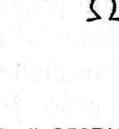
Urednik tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

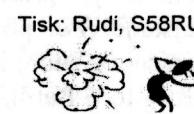
Urednik informativnih
prispevkov: Valter, S51VI

Direktorica ekspedite:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
prelom strani:
Agar, S56RGA

Tisk: Rudi, S58RU

<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

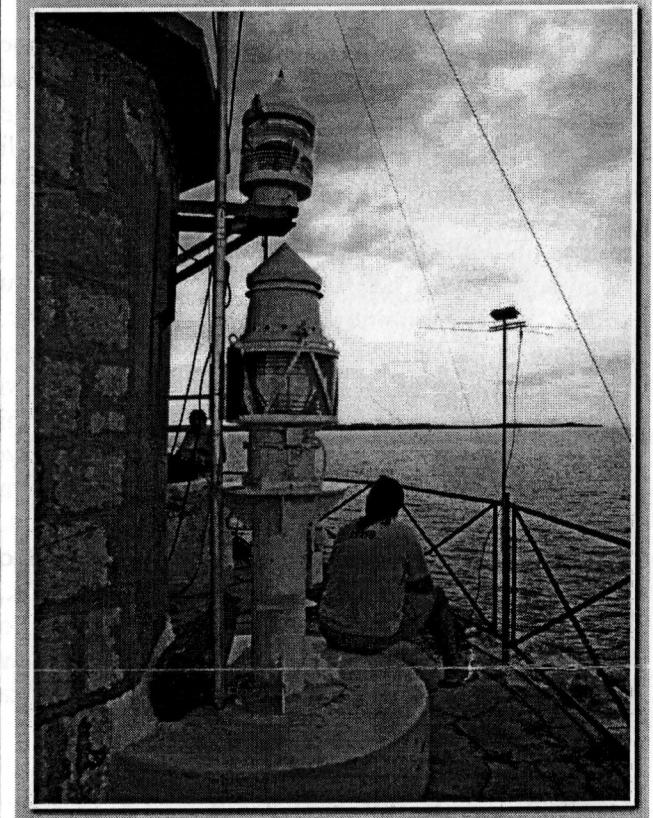
stran ureja :
Anka, S57ONE

Tako je prišel september in ta številka obalnega je malo dopustniško obarvana. Imamo dva prispevka naših članov, ki opisujeta radioamaterske dejavnosti na dopustu. Lepa spomin na preteklo sezono, glede na to da medtem ko pišem ta uvodnik ozunaj "pomet" burja in naokrog hodimo v dolgih rokavih. Tukaj je tudi članek o piranskem Lighthouse activity weekendu. V klubu se že nekako pogovarjamo o aktivnostih, ki jih bomo imeli do konca leta. Pa še seznam opreme potrebne klubu se širi.

73 de Vili S56ZTT

International Lighthouse and Lightship weekend 2008

Kot ponavadi smo se pred radio klubom dobili ob sedmih zjutraj. Mirko, S57AD, moj sin Rok, Vanja, S59AV in jaz. Počasi smo začeli nositi opremo ven in jo zlagati v avtomobile. Odpeljali smo se v Piran, razložili opremo in čakali Andreja, S57RW, ki je imel ključe od svetilnika. Malo dlje je podremal, HI! Takoj zjutraj smo imeli zanimiv dogodek z avstrijskimi turisti, ki preživljajo počitnice v apartmaju zraven svetilnika. Nekdo jim je namreč ponoči, za hec, zaklenil vhodna vrata na dvorišče z verigo za zaklepanje motorjev. Malo smo se nasmejali, potem smo povlekli na dan klešče in »odklenili vrata«. V zahvalo smo dobili kavo in marmorni kolač, ni pa šlo niti brez vprašanj, kaj počnemo. Ker svoje počitnice preživljajo v Piranu že več let, nas vsako leto opazujejo, kako postavljamo antene... Seveda smo zadovoljili njihovo radovednost, vmes pa je prišel tudi Andrej, tako, da smo opremo znosili na svetilnik, avtomobile pa odpeljali iz Pirana, kar je potrebno storiti do 0930, ker potem redarji zaprejo in zaklenejo zapornico in je pot od svetilnika iz

mesta zaprta. Parkirnila v Piranu pa je »čist nora!« Ko smo se vrnili v mesto, smo šli na kavo, vmes pa so prišli Stane, S52RO, Anka, S57ONE, Viktor in Aleksander, Jure, S57XX in naš novi član Rok, S59RR! Rok nas je sicer spremljal že na CW Field Day-u, takrat še čakajoč na izpit, ki ga je uspešno položil malo kasneje. V nekaj urah je bilo vse postavljeni, Rok pa se je zelo izkazal s plezanjem po mestnih svetilkah okoli svetilnika, kamor smo, kot ponavadi, napenjali dipole za 80 in 40 m. Tokrat smo dipole postavili malo nižje, pa tudi vertikalko za višje bande smo pričvrstili na novo ograjo na svetilniški ploščadi. Vremenska napoved namreč ni bila najbolj ugodna, za petkov večer je bila napovedana tramontana... Ni pa šlo,

kot ponavadi, brez manjših problemov. SWR je nekam po svoje deloval, PC, vmesnik in postaja pa tudi niso kazali volje za sodelovanjem. Mirko se je spopadel z vsem in po pol škatle cigaret so bili kmalu vsi problemi preteklost. Vse je bilo pripravljeno za začetek, ker pa se akcija uradno začne ob 2400 GMT in smo bili že pošteno lačni, smo se odpravili nekaj pojest. Jure je proti večeru odšel, ker je v soboto šel na bograč v Prekmurje, mi pa smo začeli z akcijo in prve zvezze si bile v logu. Z nestrnostjo smo čakali napovedano tramontano in se ozirali proti nebu. Tramontane ni bilo, pihal je južni veter, čeprav je »amatersko« montiran merilec hitrosti in smeri vetra (nova pridobitev svetilnika, HI) kazal da piha zahodnik. Res me zanima čigav je in kdo ga je tako postavil... Ko pa je pihala burja, severovzhodnik, je kazal, da piha jugo... Preden se je ulilo, smo kakšne pol ure opazovali kormorane, ki so v manjših jatah leteli tik nad morjem okoli svetilnika s severne strani proti Savudriji. Potem se je ulilo, to pa je bilo tudi vse. Na svetilniku ostala Andrej, S57RW in Vanja, S59AV, zjutraj pa smo se vrnili še ostali in se izmenjevali za postajo, pri kopanju v morju, pri kakšni pivi in podobnem. Na ploščadi svetilnika sta Gregor in Vanja postavila še mini UKV PPS. Poleg običajnih zvez z okoliškimi radioamaterji je na dveh metrih padlo tudi nekaj OK in OM postaj. Franko, S51CF naš drugi novi član, je tako na 2 metrih naredil Slovaka z FT 100 in HB9 anteno. V očeh je bilo opaziti iskrico, čez obraz pa se je razlegel nasmeh! Od vznemirjenja, pa je celo pozabil napisati znak postaje, ki jo je, potem, ko jo je poklofal za klub, naredil tudi zase. Tudi na 50 MHz smo naredili nekaj zvez, medtem pa se je KV log polnil. V soboto popoldne smo akcijo prekinili. V klubu smo imeli piknik, Ankin rojstni dan, ki se je zavlekel globoko v večerne ure. Roštilj je delal nadure, čas je, v prijetni

družbi, hitro mineval, tako, da je bilo piknika kar prehitro konec! Odpravili smo se nazaj na svetilnik. Iz sobote na nedeljo sta nočno izmeno oddelala Anka in Stane, medtem, ko sta njuna sinčka spala na svetilniku. V nedeljo dopoldne sta nas obiskala še Tom, S56G in Urša, S59TI. Nedeljsko jutro se je prelilo v popoldan, ko je prišel še Alex, S58AP, naš tretji novi član, ki je z Marsellovo pomočjo vzpostavljal svoje prve zvezze v foniji na KV. Kar dobro je zvozil pol ure pile upa! Aktivnost se je počasi bližala koncu. Mirko je še enkrat sedel za postajo, ostali pa smo se odpravili na večerjo. Kar nekaj časa smo iskali gostilno, kjer bi nam pripravili kaj za pojest (ura je bila 2300), na koncu so se nas usmilili v Piratu. Na svetilnik smo se vrnili ravno, ko je Mirko v dnevnik beležil še zadnje zvezze. Kar hitro smo zaspali, utrujenost in polni želodci so naredili svoje... Ob zaključku je bilo v logu okoli 1200 zvez. V ponedeljek smo se prebudili v čudovit sončni vzhod in ob šesti uri zjutraj začeli pospravljati. V uri in pol je bilo vse pospravljeno in zloženo v avtomobile. Odšli smo še na zadnjo kavo v slasčičarno Svetilnik na Punti in uživali v trenutkih, ko mesto še spi in je plaža prazna... Ko sem ob kavi razmišljjal, mi je padlo na pamet, da je to že 8. svetilniška akcija! Hkrati pa so se nam letos pridružili trije novi radioamaterji, ki so takoj vključili v vrvež postavljanja lokacije in, kar je najpomembnejše, niso se ustrašili dela za postajo! Rok, Alex, Franko: Še enkrat čestitke za opravljene izpite in za prve zvezze z radijsko postajo! Čisto na koncu se mi je utrnila še ena misel: Večna uganka ostaja kako nam uspe vso opremo pospraviti v 3 krat krajšem času kot ga porabimo za postavljanje... Verjamem, da se bodo s tem problemom naslednje leto ukvarjali tudi Franko, Alex in Rok...

Boris S57LO

TK/S59AV/P

Z Brigitom sva se že v zgodnji pomladu pogovarjala o tem, kako bomo letos preživelvi poletne počitnice. Sam nisem imel kakšnih posebnih idej, zato pa je moja pametnejša, lepša, boljša ter v vsakem pogledu (razen v kg) tehtnejša polovica imela kar dve. Ideji, namreč. Popotovanje z našim avtodomom (beri Kangoo) po Franciji ali pa robinzonske počitnice na Korziki. Moram priznati, da me centralna Francija s svojimi čudovitim srednjeveškim gradovi in romanskimi cerkvicami sredi poletja ne gane ravno močno in če temu pridam še moji dve plavalki in potapljački, postane jasno, da smo veselo v tercetu navijali za Korziko. Seveda, pa še malenkost... Kaj je bolj imenitno, redko, itd.: F/S59AV/P ali TK/S59AV/P? No? Torej je tudi po radioamaterski plati zmagala Korzika.

Dan odhoda se je bližal, a prepočasi. Da bi ga vsaj malo pospešili, smo že dan ali dva prej opremili avtomobil z vso potrebno šaro. Potem pa nam je preostalo le še čakanje...

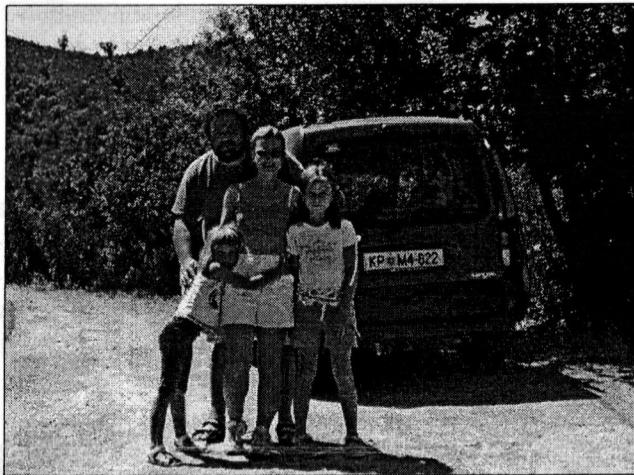
Končno je prišel tudi večer odhoda. Kakšno olajšanje! Pot po kopnem je minila v znamenju smrčanja z zadnjih sedežev in v pritajenem klepetu z Brigitom o Italiji, o Apeninah, o gospodarski moči srednjeveške Pise, o Genovi in njenih ozemljih, skratka, o vsem, kar se lahko tako ali drugače navezuje na Korziko. Avtomobil je požiral kilometre in vse je potekalo lepo in sproščeno. Kangoo je prav pohlevna kočija in okoli petih zjutraj sem ustavil na potniškem terminalu v Livornu. Deklici sta spali, toda zvoki pristanišča so ju kmalu zbudili. Godrnjajoča sta se začeli ozirati naokoli.

»Tatko, glej, na ladji je narisan Tweety!« je bila navdušena Julija.

»Pa gatto Silvestre, pa Bugs Bunny, pa vsi ostali!«

se je veselila Angela.

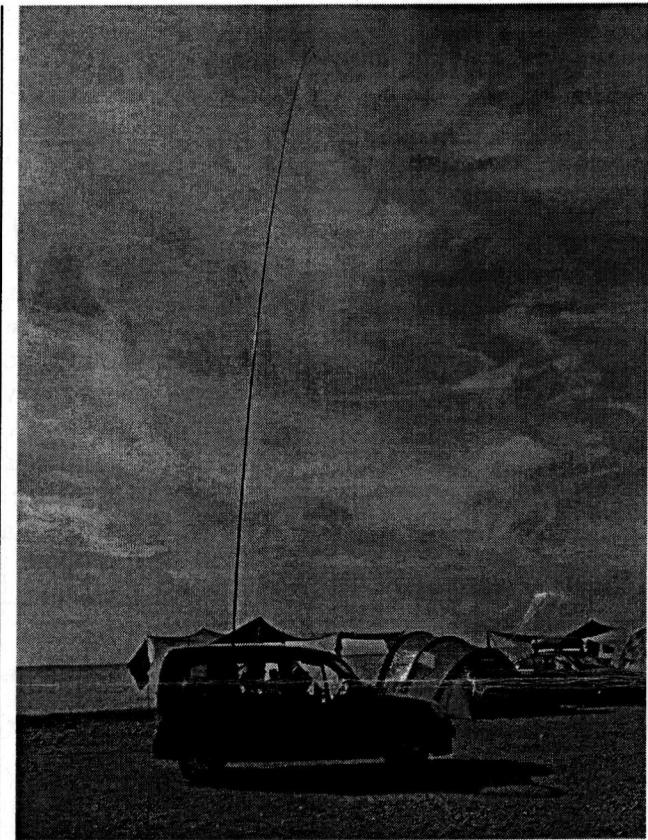
To je bila Brigitina majhna skrivnost. Kupila je karte za trajekt, ki je ves poslikan z junaki iz risank. Zelo dobra, taktična poteza... Deklici sta kar pozabili na neudobno spanje v avtomobilu in razpoloženje je bilo v hipu spet veselo.

Po dobrih dveh urah vkrcavanja se je naš trajekt Vincent končno odlepil od obale in izplul proti Korziki. Sončen dan in mirno morje sta obljubljala mirno plovbo. Deklici sta odšli na ograjeno igrišče, (Uau, to je poleg rešilnih čolnov, zagotovo najboljša pogruntacija na takšnem trajektu!) Brigita se je zatopila v branje in se občasno sprehodila po palubah, jaz pa sem vrtel moj mali žepni Yaesu VX-3R in iskal radioamaterje na VHF in UHF področju. Bera je bila zelo skromna: slišal sem nekaj postaj, priklical pa nikogar. (1W TX) Zato pa se mi je veliko bolj posrečilo na VHF marine bandu. Uspel sem namreč najti interno frekvenco, na kateri so se mornarji na naši ladji dogovarjali o vkrcavanju in izkrcavanju avtomobilov. Poslej sem poslušal samo to in izkazalo se je, da je bilo koristno: Ko smo po petih urah plovbe prispeli na Korziko, so se vsi potniki

gnetli pri vhodih v garaže, le mi smo udobno sedeli v naslanjačih. Glede na to, da sem si zapomnil šifro naše parkirne ploščadi, sem lahko zelo natančno predvideval kdaj bomo na vrsti, saj sem v živo poslušal »prenos« izkrcavanja vozil... Ob pristanku na Korziki sem bil skorajda malce razočaran, saj se prvi vtis nikakor ni skladal z vsem, kar sem o Korziki slišal ali bral. Mesto Bastia, pristanišče, kjer smo se izkrcali, je precej podobno Trstu. Historični arhitekturni stil in nekaj sodobnih stavb mi pač ni pričaralo občutenja neskončnosti nedotaknjene narave, simbola odročne Korzike. No, kmalu sem se zbral in ugotovil, da je pač do te neokrnjene narave še potrebno priti. Bastia je pristanišče, lepo pristanišče in lepo mesto in prav nič ni krivo, če so moje ideje in pričakovanja nekoliko konfuzna.

Zaradi teh in podobnih razlogov (nobene plaže v bližini), smo se kar takoj podali na pot. Potovali smo ob vzhodni obali proti jugu. Zanimiva pokrajina, morda za spoznanje zanemarjena, polna improviziranih prodajalnic, a vsekakor veliko boljša kot bi bila, če bi se je lotili novodobnimi zaslužkarji in jo spremenili v kup donosnega turističnega betona. No, na tem mestu lahko zapišem, da štejem Korzičanom v dobro, da so toliko pametni, da ne razprodajajo svoje zemlje požrešnim tujcem, še več, ustavnijo sklade, ki odkupujejo zemljišča in jih potem puščajo nedotaknjena, naravna. Korzika pa ostaja, hm, korziška... Nadvse pohvalno, vredno zgledovanja. Proti večeru smo se ustavili v bližini Porto Vecchia, turističnega mesta na južnem delu otoka. Tukaj smo se v bližnjem kampu utaborili za nekaj dni. Kopanje v izredno, za naše razmere kar neverjetno čistem morju, prijazni ljudje in ravno prav neurejen kamp, so zelo blagodejno vplivali na naše počutje. V teh prvih dneh nisem bil posebno aktiven, le nekajkrat sem poklepotal z dvema

radioamaterjema preko lokalnega repetitorja. Bila sta zelo prijazna možakarja, eden nas je povabil celo k sebi domov, pa žal nismo utegnili, ker se nam je tistega dne hudo mudilo, zato priznam, da je zelo neprijazno od mene, da si nisem zapomnil njunih klicnih znakov... Sicer sem pa ob večerih redno zaspal s slušalkami na ušesih in z »yacht boyem« v naročju. 80 metrov in 40 metrov sta bila moja priljubljena obseg, dobra stara telegrafija pa najlepša melodija za lahko noč. V naslednjih dneh nas je pot vodila preko skrajnega juga - tam smo obiskali čudovito mesto Bonifacio - proti nepozabni zahodni obali Korzike. Od tod dalje so bile počitnice prav

sanjske. Če je vzhodna korziška obala nekoliko podobna italijanskim plažam, lahko mirno zapišem, da je zahodna obala nekaj posebnega, morda je še najbolj podobna oddaljeni norveški obali, v katero sem naravnost zaljubljen.

Narava je na zahodni strani otoka sicer zelo lepa, toda tam - žal - nismo imeli sreče s turistično ponudbo. Pristali smo namreč v nekakšnem »za tupe i glupe« turiste opremljenem kampu, kjer pa sicer ničesar ni manjkalo razen prave Korzike. Pa še cena kampiranja je bila znatno višja kot v prejšnjem kampu. Dolinica, kjer smo taborili, je bila tudi radioamaterstvu nenaklonjena, saj je bila eden izmed redkih krajev, od koder nisem uspel odpreti nobenega od sicer mnogih repetitorjev na Korziki.

Čez nekaj dni, ko smo si ogledali tamkajšnje zanimivosti – vasico, v kateri se dogaja zanimiv korziški roman La Colomba, nekaj slikovitih gorskih vasic ter nesrečni kraj v bližini Ajaccia, kjer je strmoglavilo naše letalo, smo ubrali pot pod kolesa in se odpravili po zahodni obali navzgor proti severu.

Le malce južneje od Vasice Nonza (Cap Corse) je

kamp z imenom *A Stella*. Zame je bila to podoba raja na zemlji! Miren kamp lučaj od plaže, ki je tudi sredi poletne sezone skoraj prazna, mirni ljudje, prijazen personal in pogledi, pogledi, ki izginjajo v pomirjujoči daljavi. Kar ostal bi tam. Edina huda napaka je bila ta, da si moral na terasi v kampu za pol litra namiznega vina srednje kakovosti odštetiti celih 12 evrov...

No, pa tudi za radio se je našel čas. Sredi žgočega opoldneva me je zgrabilo. Moje tri sneguljčice so počivale, jaz pa sem raztegnil 12 metrsko teleskopsko palico, nanjo privezal žičko in tako dvignil odlično žično vertikalko. Na spodnji strani žičke sem imel mali MFJ »L« tunerček in Yaesujevo mojstrovino FT-817, ki je že dolgo moja zvesta sopotnica. Poklical sem na 14 MHz v CW: CQ CQ CQ de TK/S59AV/P , TK/S59AV/P pse K.

Seveda nisem pričakoval kakšnega hudega odziva, predvsem glede na to, da 4Wattki običajno ne treskajo najbolj. Zato se nisem tudi kaj posebej pripravil, kar se mi je potem grdo obrestovalo. Ko so navalili name, nisem mogel obvladovati papirnatega loga na kolenih, svinčnika, ki je stalno padal na tla, tasterja na sopotnikovem sedežu, postaje, ki je drsela z armaturne plošče in tunerčka, ki je skorajda visel v zraku in nihal okoli volana. Prava zmeda... Toda trudil sem se po svojih najboljših močeh, telovadil po sedežu in počel na moč neverjetne stvari, a mislim, da mi ni uspevalo najbolje. Po dobrui uru sem imel v dnevniku nekaj čez sedemdeset zvez in nobene S5 postaje. Najbrž zato, ker se je za mojim hrbotom v smeri Slovenije dvigovala visoka gora...

Vseeno pa mi je žal, ker nisem uspel narediti zvez z S5, jo bom pa zagotovo prihodnje leto. Odločili smo se namreč, da, če bo vse posreči, prihodnje leto spet obiščemo prelepo TK deželo.

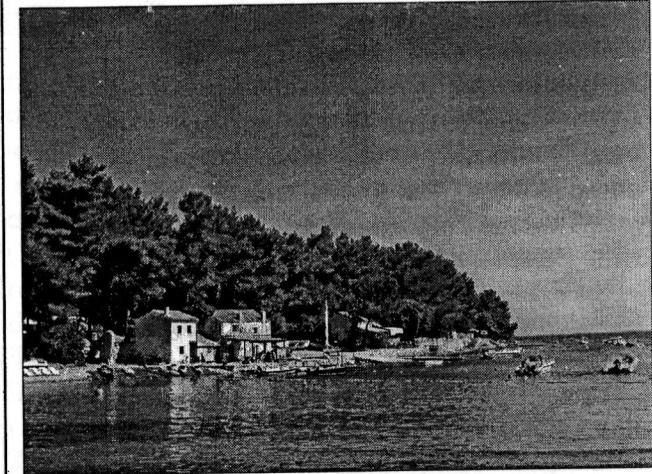
S59AV oprema na TK »ekspediciji«: tri Yaesu

postaje: FT-1802, VX3R, FT-817 in simpatični Grundingov Yacht Boy KV sprejemnik. Antene: HF longwire in magnetna lambda/4 za VHF na avtomobilu.

Vanja, S59AV

POČITNICE NA CRESU - 9A/S53AU/P

Tudi letos smo se v avgustu z družino odpravili na enotedske počitnice na otok Cres (IOTA EU-136, IOCA CI-012, MIA MC-056, WLOTA LH-0553), kjer nam je bivanje v ribiški hišici v Bokiniću ob zalivčku Jadrišćica na jugu tega hrvaškega otoka (JN74GO) ponovno omogočil prijatelj Ernest.

Bokinić na otoku Cresu

S seboj sem vzel v glavnem enako opremo, s katero sem na kratkem valu od tam delal že lani, in sicer 40A usmernik, KV postajo TS-450SAT (100W), ročico za telegrafijo, žično anteno tipa

windom za KV obsege od 3,5 do 28 MHz, prenosno PC opremo s programom za vodenje dnevnika N6TR in koaksialni kabel RG58, ki sem si ga izposodil iz piranskega radiokluba. Tokrat sem vertikalno anteno za 5 klasičnih KV obsegov, ki je lani nisem uporabljal in mi je povzročila le nepotrebne skrbi ob prestopu meje, kar lepo pustil doma, s seboj pa sem dodatno vzel nekaj izolirane žice in cca. 0,5 m dolgo sondo za ozemljitev, ki je lani sploh nisem imel.

V soboto, 9. avgusta, smo se po prihodu v Bokinič najprej pošteno osvežili in namočili v morju, pozno popoldne pa sva z Ernestom dvignila in napela windom ter do hišice potegnila napajalni koaksialni kabel. Ostala radioamaterska oprema je tega dne ostala še zapakirana, saj se je takoj zatem začelo družabno srečanje, ki se je zavleklo pozno v noč. Tako sem opremo za delo skompletiral šele naslednji dan, po Ernestovem odhodu domov.

Na vrtu sem v kamniti podlagi uspel najti nekaj zemlje in nekako poševno zabil polmetrsko sondu za ozemljitev. To sicer ni dovolj za dobro ozemljitev, a tudi če bi imel daljšo sondu, je zaradi kamnitega terena ne bi uspel zabit globje, hi. »Bolje išta nego ništa«, sem si mislil in povezal opremo skupaj ter preizkusil delovanje. Z grenkim priokusom sem opazil, da računalniško krmiljenje postaje deluje le enosmerno od računalnika proti postaji, povratne komunikacije pa ni. Nekaj časa sem se ubadal z reševanjem tega problema, a ker mi ni uspelo, sem vzel v roke mobilni telefon in za nasvet poklical N6TR strokovnjaka Mirka, S57AD. Skupaj sva poižusila nekaj variant (TNX Mirko), a tehnika se ni dala prepričati. Ko sem se že skoraj predal in nameraval delati s »polavtomatskim« krmiljenjem postaje, je zadeva čudežno začela delovati in to na prvotno nastavljene konfiguracijske parametre! Sledila je še kontrola SWR, pri kateri sem razliko glede na

priklopljeno ali odklopljeno ozemljitev opazil le na 3,5 in 7 MHz, medtem ko se pri višjih obsegih SWR glede na ozemljitev ni spremenjal. Kljub le polmetrski sondi je torej na spodnjih dveh obsegih bil opazen pozitiven vpliv takšne zelo improvizirane ozemljitve.

Tako sem z delom pričel v nedeljo pozno popoldne, in ker sem si želel vzpostaviti čimveč DX zvez, je prišlo ravno prav sodelovanje v zadnji osmini WAE DX CW tekmovanja. Na CQ zaradi šibkih signalov »big gun« postaj z zahodne strani Atlantika nisem niti pomislil delati in sem se odločil za »pobiranje«. Toda s šibkim signalom in zapletenim klicnim znakom nisem skoraj nikoli prišel takoj na vrsto ter sem na zvezo pogosto čakal precej časa; predvsem ko so DX-i evropskim postajam držali QTC-je, ki so posebnost v tem tekmovanju, sem se dolgočasil in izgubljal čas. Moj namen v tem primeru namreč ni bilo zbiranje QTC-jev, pač pa sem želel vzpostaviti čim več zvez. No, do konca tekmovanja sem z veliko mero potprežljivosti prišel do končnih 65 zvez, med katerimi so prevladovali američani, razveselil pa sem se zvez z JH3PRR na 3,5 MHz. Za prvi večer je bilo to dovolj in z občutkom, da so pogoji nekoliko boljši kot lani ob tem času, sem se odpravil spat.

V ponedeljek zjutraj sem za pokušino najprej nekoliko »pobiral« in iskal najprimernejši obseg za začetek dela na CQ ter izumil »toplo vodo« - 7 MHz je bil glede na jutranji čas po pričakovanju namreč najbolj primeren za to. Zvezze so začele polniti dnevnik in še posebej sem se razveselil zvez s slovenskimi postajami, ki jih je bilo v tem tednu skupaj 22, od tega največ na 7 MHz: S50O, S51LGT, S51NZ/QRP, S51SX, S51TJ, S52OT, S52RZ, S53PO, S54G, S58AL, S58MU, S59A in S59DRL, na 3,5 MHz me je poklical S57T, na 10 MHz S57A, na 14 MHz S50R, S51EC, S51GW,

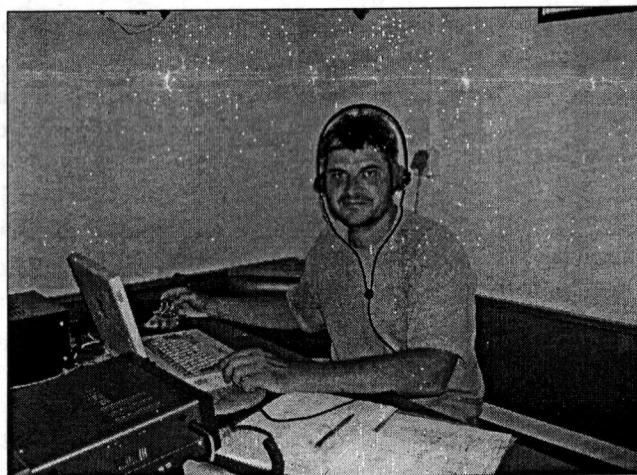
S58P in 2x S58AW ter na 21 MHz S53AF. Vzpostavljanje KV zvez s postajami iz Slovenije mi je z juga Cresa predstavljalo svojevrsten iziv in me je spominjalo na lov DX-ov, le da je v tem primeru logika zrcalno nasprotna - treba je poiskati takšne pogoje, ki omogočajo delo na kar se da kratki razdalji, saj signal drugače »leti« čez Slovenijo.

Kljub temu, da so bili pogoji za razprostiranje radijskih valov na zgornjih obsegih boljši kot lani, pa do idealnih manjka še veliko, saj so bile DX zvezze precej redkost. Sem pa opazil, da so se čez dan večkrat zgodila zanimiva »short skip« odprtja na 21, 24 in 28 MHz, zato sem precej pozornosti posvetil zgornjim KV obsegom in z veliko mero zanesljivosti bi se dalo uganiti, kdaj sem bil objavljen na DX-clustru, saj so prišla obdobja, ko me je celo poklicalo nekaj postaj naenkrat, a zadeva v večini primerov ni stekla, kot bi si želel, saj je po nekaj minutah praviloma zmanjkalo korespondentov in če sem nekoliko kritičen, se ne morem otresti občutka, da je očitno preveč operaterjev kot kokoši na jajcih »sedelo« predvsem na obsegih okoli 14 MHz. Čeprav je bil izmed vseh obsegov »najslabši« 21 MHz, me je v pogledu zanimivih »short skip« odprtij zelo pozitivno presenetila zveza s S53AF, ki je prav na tem obsegu v enem izmed redkih odprtij prigrmel s signalom krepko »v plusu«. 18 MHz obseg je bil v pomanjkanju korespondentov na zgornjih obsegih zanimiv kot nekakšna nadgradnja dela na 14 MHz, 10 MHz pa je kot vmesni člen med 7 in 14 MHz tudi prinesel solidno število zvez, medtem ko je bil 3,5 MHz »sezonsko« sušen. Tako sta večino zvez prinesla najbolj »standardna« KV obsega, torej 14 in 7 MHz.

Čeprav so to bile družinske počitnice, bi se v tem primeru lahko reklo, da sem čas, ko nisem bil za postajo, posvetil družini in moram priznati, da so

bile to zame bolj radioamaterske kot pa družinske počitnice in se na tem mestu čutim dolžnega svoji XYL Teji in sinu Martinu zahvaliti za potrpljenje ter razumevanje. Zanima me, kako je ta vidik uskladil Ivan, 9A/S51DI/P, ki me je na 14 MHz poklical s počitnic na otoku Pagu, hi!

Ko smo se z družino nekoga večera odpravili v Mali Lošinj na pizzo, me je premamilo povabilo Emirja, 9A6AA, da se ustavim pri njem v Velem Lošinju in tako sva skupaj pokramljala o tem in onem, vmes je Emir prižgal roštilj in nekje se je našlo tudi nekaj piva za ohladitev vročih grl. Emirju gre zahvala za uporabne informacije in podatke v zvezi z radioamatersko aktivnostjo s hrvaških otokov, poleg tega pa je poskrbel za objavo moje radioaktivnosti na nekaterih spletnih straneh - hvala Emir!

9A/S53AU/P

Kot 9A/S53AU/P sem bil letos s Cresa aktiven od 10. do 16. avgusta, izključno le v telegrafiji, na vseh KV obsegih od 3,5 do 28 MHz, vključno z WARC-i. Če k že omenjenim 65 zvezam, vzpostavljenih v S&P načinu v WAE DX CW tekmovanju, dodam še preostalih 1477 zvez, ki so

bile večinoma vzpostavljene na CQ, sem v tednu dni skupno vzpostavil 1542 zvez. Po izločitvi dvojnih zvez (kar nekaj postaj me je večkrat poklicalo na istem obsegu), je v dnevniku zabeleženih skupno točno 1500 »neto« zvez s 63 različnimi DXCC. Največ zvez sem vzpostavil s postajami iz Nemčije (295 QSO ali 19,7%), sledijo Češka (112 QSO ali 7,5%), Poljska (109 QSO ali 7,3%), ZDA (92 QSO ali 6,1%), EU Rusija (90 QSO ali 6%), Ukrajina (88 QSO ali 5,9%) in ostale.

Letošnja statistika 9A/S53AU/P po kontinentih:

MHz	EU	NA	AS	AF	SA	OC
3,5	77	-	6	-	-	-
7	391	10	13	3	6	-
10	171	2	-	-	-	-
14	383	92	15	3	1	1
18	131	1	2	2	-	-
21	38	1	1	-	2	-
24	76	1	-	-	-	-
28	68	-	2	1	-	-
skupaj	1335	107	39	9	9	1
%	89,0	7,1	2,6	0,6	0,6	0,1

Glede na to, da se je moj zadnji dan letošnje aktivnosti s Cresa prekril s prvim dnevom International Lighthouse Lightship Weekend, sem bil zelo vesel, ko sem v soboto, 16. avgusta malo pred 3. uro zjutraj, na 7 MHz uspel priklicati postajo S51LGT na svetilniku na rtu Madona v Piranu, pa čeprav je op. Vanja moj signal zaradi šibkosti zaznal kot »v sanjah«. Čas za zvezo na

tako kratki razdalji na 7 MHz pač ni bil idealen, sem se pa zato s toliko večjim veseljem po povratku domov naslednji dan tudi sam udeležil

Letošnja statistika 9A/S53AU/P po obsegih:

MHz	način	št. zvez	%
3,5	CW	83	5,5
7	CW	423	28,2
10	CW	173	11,6
14	CW	495	33,0
18	CW	136	9,1
21	CW	42	2,8
24	CW	77	5,1
28	CW	71	4,7
skupaj	CW	1500	100,0

Upam, da se z otoka Cresa slišimo tudi prihodnje leto.

